

[Finansministeren.]

vis havde haft en stor Indtægt i det sidste Aar, medens de foregaaende Aar kun havde givet de paagældende en lav Indtægt. Det erkendes; det Tilfælde kan indtræffe. Derfor er der ogsaa en Dispensationsbestemmelse; hvor dette Forhold i særlig Grad gør sig gældende, kan det ændres. Men jeg er klar over, at det vil blive i meget faa Tilfælde; det kan ikke blive i Almindelighed, og derfor erkender jeg, at Skatten kan komme til at ramme uretfærdigt. Men enhver Lov, som gennemføres i saa Henseende, kan jo ramme uretfærdigt. Det, man særlig har sat ind paa, er jo Dampskibsselskaberne, og her kan jeg — jeg gentager det — fremdeles ikke mene, at Loven kommer til at virke saa forfærdelig trykkende, at Selskaberne ikke vil kunne bære denne Byrde. Det ærede Medlem sagde, at det er store Tal, der er Tale om ved de direkte Skatter. Ja, det er rigtigt, men det er ogsaa store Tal, naar der er Tale om de indirekte Skatter, og jeg tror, at de i mange Tilfælde trykker langt haardere, end denne Skat vil gøre.

Det ærede Medlem erkendte, at de Konservative havde stillet Forslag om Omlægning af Ejendomsskatterne, men tilføjede, at selv om man saa skulde gennemføre nye Skatter, vilde der komme Lettelser de andre Steder. Ja, det vilde der jo, men hvis man saa havde valgt en Merindkomstskat og taget Skibsfarten med, er jeg ikke sikker paa, at man vilde være mere tilfreds med, at Skibsfarten og Byerhvervene skulde betale en betydelig højere Skat for at lette Ejendomsskatterne for Landbruget. Jeg er ikke sikker paa, at det vilde have været lige saa let at opnaa Enighed med Det konservative Folkeparti om, paa hvilken Maade man skulde skaffe Dækning for de Udgiftsbeløb, der her blev Tale om for Statskassen.

Det ærede Medlem gentog, at der er store Forøgelse af Indtægterne i de senere Aar, og alligevel, alligevel maa Regeringen komme med ekstra Krav for at faa Balance! Jeg synes ikke, det kan forbavse det ærede Medlem, naar han ser, hvilke Udgiftsbeløb Rigsdagen har foranlediget i de senere Aar og ogsaa for indeværende Aar; jeg synes, det ærede Medlem maa være enig med mig i, at saa er det ikke urimeligt, at man gaar til at udskrive en ekstra Skat.

Man kan diskutere, hvad der skal forstås ved „Skatteformer“. Det ærede Medlem mente, at man ikke kunde kalde de indirekte Skatter for forskellige „Skatteformer“. Muligvis ikke, men hvis man siger, at Ejendomsskatterne er 4 forskellige Skatteformer, fordi man opkræver til Staten, til

Kommunen, til Fællesudligningsfonden o. s. v., maa man ogsaa kunne sige, at man har forskellige indirekte Skatteformer, og selv om man vil mene, at en Skat paa Kaffe og en Skat paa Sukker er den samme „Form“, findes der alligevel mange andre indirekte Afgifter. Men det er nu et underordnet Spørgsmaal, som det ikke er værd at hæfte sig ved, i Særdeleshed ikke paa dette sene Tidspunkt.

Det ærede Medlem gjorde paa ny nogle Bemærkninger om Sverige og hævdede over for mig, at det er rigtigt, at Eksporten derovre havde medført stor Fortjeneste, men det var navnlig i de sidste Aar; tidligere havde det ikke været saa godt. Nej, det er rigtigt, men vi har jo vedblivende daarlige Indtægter af den største Del af vor Eksport herhjemme. Det har vi nu haft i 6—7 Aar og har det fremdeles, medens Sverige jo dog i de senere Aar har haft øgede Indtægter. Det gør en overordentlig Forskel; jeg erkender, at det er ikke det hele.

Det ærede Medlem gentog, at vi mente herhjemme at kunne lade Sorgløsheden raade, og at vi ikke lærte af Sverige og søgte en større Opsparing. Det ærede Medlem henviste i denne Forbindelse til Skibsfarten. Jeg tror nu ikke, at det, selv om man undlod at beskatte Skibsfarten, vilde komme til at virke særlig stærkt i Retning af Opsparing. Nej, skal der være Tale om Opsparing, maa man gaa andre Veje, og saa maa man vel gaa de Veje, som det ærede Medlem ønsker, man skal følge: en stærk Begrænsning af Forbruget enten ved en Nedsættelse af Lønningerne eller ved en Forhøjelse af Afgifterne paa Forbrugsvarer. Det er de Veje, der er at gaa. Jeg har tidligere sagt, at jeg mener, der godt kunde finde nogen Opsparing Sted — vi drøftede det ved Behandlingen af Reguleringstillægget til Tjenestemændene, eller maaske da vi behandlede Forslaget om Arbejdsoverenskomsterne. Jeg sagde dengang, at jeg tror ikke, at dette kan gælde hverken for Arbejderne eller for Tjenestemændene; deres Indtægter er i Forhold til Prisniveauet ikke af en saadan Højde, at der kan ventes særlige Beparelser. Der er andre Kredse, hvor jeg mener, man kan vente det, og jeg mener som Følge heraf ogsaa, at det er fuldt forsvareligt at tage de 25 Mill. Kr., der her er Tale om, paa de Indtægter, der ligger over 8 000 Kr.; thi det ærede Medlem kan vel have Ret i, at hvad enten det drejer sig om Merindkomstskat eller Tillægsskat, naar den lægges sammen med den øvrige Skat, kan det godt komme til at virke trykkende i enkelte Tilfælde. Alligevel yover jeg at